

Η ΚΡΙΣΗ ΤΩΝ ΗΘΙΚΩΝ ΑΞΙΩΝ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ **ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΤΟΜΕΙΣ**

Ο άνθρωπος είναι το μοναδικό πλάσμα μέσα στο οποίο φανερώνονται τα όντα: μέσα στα μάτια του φωτίζεται και καθρεπτίζεται, αποκαλύπτεται ο κόσμος.

Όταν το πνευματικό βλέμμα του ανθρώπου θολώσει ή κλείσει είναι σαν να μην υπάρχει αυτός ο κόσμος. Τούτο το όμμα πρέπει να είναι άγρυπνο και διαπεραστικό. Γιατί αλλιώς δεν πρόκειται ο άνθρωπος και μάλιστα ο νέος να φτάσει, σε υψηλή ποιοτική εκτίμηση του κόσμου και της ζωής.

Για το λόγο αυτό ο άνθρωπος χρειάζεται αγωγή, μόρφωση, παιδεία. Δεν αρκεί η μη συνειδητή επίδραση της φύσης, η φυσική αγωγή, απαιτείται συνειδητή, συστηματική, μεθοδική συνδρομή και επενέργεια του κοινωνικού, πνευματικού και πολιτιστικού περιβάλλοντος, η οποία να αποβλέπει στην επαγγελματική του αποκατάσταση, στην πνευματική του συγκρότηση και στην ηθική αρτίωση του ανθρώπου.

Αγωγή ακριβώς είναι αυτού του είδους η επίδραση, η κατεύθυνση, η βοήθεια, η χειραγώγηση, ο προσανατολισμός που αποβλέπει στο να φέρει το φως, στις δημιουργικές δυνάμεις, που κρύβονται στη ψυχή κάθε ανθρώπου.

Καμία επίδραση, όσο συστηματική και αν είναι, δεν μπορεί να καρπίσει, αν δεν υπάρχουν αυτές οι εσωτερικές δυνάμεις, αυτές οι πηγές ενέργειας, τις οποίες καλλιεργεί και αξιοποιεί, η αγωγή.

Η αγωγή, επομένως, είναι δυνατή, επειδή προϋπάρχει η δυνατότητα της ψυχής να διαπλαστεί και να μορφωθεί.

Το καλό, το αληθές, το ωραίο, το άγιο, το ηθικό, η ελευθερία, η δικαιοσύνη, η αρετή γενικά, είναι αρχές, ιδεώδη, ιδανικά που δύσκολα μπορούν να αμφισβητηθούν.

Μέσα στη διερχόμενη ηθική κρίση της σύγχρονης κοινωνίας μας, πρώτο καινούριο στοιχείο και σημείο που βάλλεται, είναι ο θεσμός της οικογένειας.

Η οικογένεια, μέσω της αγωγής, σκεπάζει με ένα στοργικό τρυφερό τρόπο κάθε παιδευμένο μέλος της και είναι το πέπλο που θα εμποδίσει τους καθημερινούς ενοχλητικούς επισκέπτες να βεβηλώσουν, το άγιο βήμα της ψυχής του.

Η παραδοσιακή μορφή οικογένειας, σκοπός της οποίας ήταν η φυσιολογική και ηθική αγωγή των μελών της, ταλανίζεται μέσα στην δίνη της ηθικής κρίσης και στη χαλάρωση μέχρι των ορίων διάλυσης του κοινωνικού θεσμού της οικογένειας.

Σαν πρώτη βασική αιτία της κρίσης της οικογένειας, προβάλλεται ο υπερσυγχρονισμός του ατομισμού.

Σχετικά ο Dr. J.Bouchatd, καθηγητής στο Πανεπιστήμιο του Montreal, στο βιβλίο του "Ανανέωση της οικογενειακής αγωγής", σημειώνει ότι κατά τα τελευταία 20 χρόνια, έχουμε υπερσυγχρονισμό του ατομισμού.

"Στις αρχές του αιώνα μας, γράφει, αν ένα σπίτι καιγόταν στο χωριό ή σε μια γειτονιά, ολόκληρο το χωριό ή ολόκληρη η γειτονιά, θα βοηθούσε να σβήσουν τη φωτιά.

Σήμερα έχουμε τις ασφαλιστικές εταιρείες, που είναι ασφαλισμένα τα ακίνητα.

Αντί για άλλα ιδανικά προβάλλεται κατά κόρον η απαίτηση: "Να ζήσω τη ζωή μου".

Μήπως και στην πατρίδα μας, δεν ακούγεται το σύνθημα αυτό; Οι μεγαλύτεροι σε ηλικία έζησαν το πρότυπο του αδελφού, που αγωνιζόταν να αποκαταστήσει τις αδελφές του και μετά σκεφτόταν να προχωρήσει, στο δικό του γάμο.

Άλλη αιτία είναι τα κηρύγματα του αρνητικού φεμινισμού.

Βεβαίως και η γυναίκα έχει δικαίωμα να διεκδικήσει καριέρα. Και πρέπει η πολιτεία με ειδικούς νόμους, με παροχές αδειών και επιδόματα, με καλά οργανωμένους παιδικούς σταθμούς, να τη στηρίξει.

Σχετικά ο Dr. Bouchard μας θυμίζει τον Απόστολο Παύλο: "Η γυναίκα ίση με τον άνδρα, αλλά διαφορετική".

Μια τρίτη αιτία είναι η εργασία της γυναίκας έξω από το σπίτι.

Αυτό έφερε κατ' ανάγκη τη μείωση των παιδιών. Έφερε την υπερφόρτωση του προγράμματος της γυναίκας. Η γυναίκα σύζυγος, μητέρα, νοικοκυρά.

Με εργασία εξωτερική, με καθήκοντα και υποχρεώσεις βαριές πολλές φορές.

Τέταρτη αιτία είναι άρνηση της πίστης.

Όλα τα ανωτέρω, θα τα ζούσαμε σε μειωμένη ένταση, αν στις ψυχές και των δύο συζύγων φώλιαζε η πίστη και η αγάπη, για το θέλημα του Θεού.

Όχι ότι δεν θα υπήρχαν προβλήματα, αλλά θα ήταν εύκολο να βρεθεί η χρυσή τομή. Η ύπαρξη της πίστης σημαίνει αλληλοσεβασμό, αλληλοβοήθεια, συνεννόηση, προσοχή στα ερεθίσματα, που εκπέμπει ο άλλος δρόμος.

Μια πέμπτη αιτία, είναι οι υπέρμετρες φιλοδοξίες των σημερινών γονέων, για τη μόρφωση των παιδιών.

Φιλοδοξίες που καταλήγουν σε υπερφόρτωση του προγράμματος του παιδιού, αλλά και με υπερφόρτωση του προγράμματος των γονέων, για να ανταποκριθούν στα υπέρογκο έξοδα της μόρφωσης των παιδιών.

Αποτέλεσμα ένα κυνηγητό στις σχέσεις γονέων και παιδιών. Καμία επικοινωνία, που να υπάρξει χρόνος. Όμως, όλα αυτά σκοτώνουν τις οικογενειακές σχέσεις. Δημιουργούν ερημιά στο σπίτι. Καταργούν την επικοινωνία, ακόμη και στην κοινή ώρα του φαγητού, για την αξία της οποίας, μιλούν με έμφαση οι σημερινοί ειδικοί επιστήμονες.

Σας Ευχαριστώ

Δημήτριος Μητρόπουλος